

Акемелъ (което даде поводъ да са основе Венеція на скалистѣ и пѣсчивы островы, дѣто е и днесъ), настанѣ шурмѣтъ на Миланѣ, Павіа, Верона, Падуа и на другы градове и запустяванъето на полетата въ горня Италія. Атила вече трѣгнѣ и къмъ Римъ, но Папа Львъ сполучи съ голѣмы молбы да го склони на миръ съ Валентіана и да са остави отъ намѣреніето си. Внезапната смъртъ на Атила, причината на която бѣше силно едно исхвърляне на кръвъ или мышченіето на неговата жена Бургундка родомъ, — спрѣ за всегда развитіето на Унското царство (453).

Слѣдъ мѣчна една борба, въ която паднѣ по-голѣмыйтъ Атиловъ сынъ *Елликъ* (453), Остъ-Готытѣ, Лонгобардытѣ, Гепидытѣ и другы спечелихъ пакъ земитѣ си и своята независимостъ по Дунава и Тисса, тогазъ какъ остаткытѣ на Номадскытѣ Уны сѣ изгубихъ въ богатытѣ пажы по етепитѣ на Южна Руссія.

Какъто огненно едно кѣло, което нѣкой пакъ пада отъ небето, та съ своя блѣсъкъ помрачава звѣздытѣ и далечъ распрѣсва нощныя мракъ, но изведнѣждъ пакъ огасва безъ сѣка друга дыря освѣтъ дѣто са очудватъ хѣрата, които и много време разсѣждаватъ за него, — какъто туй огненно кѣло, тѣй са уничтожи и могѣществото на Атила, отъ когото бѣше потрепералъ Истокъ и Западъ, безъ да остави подира си нѣкои блѣзы на земята; само туй, че въ народнытѣ преданія неговото име звѣнтѣ ёще много време, и славата му са опази доро до нашытѣ дни въ римскытѣ лѣтописы и въ нѣмскытѣ юнашкы пѣсни.
